

Παρί τῆς γυναικὸς τοῦ Παλαιολόγου Ἀγνῆς, τῆς ἀπομεινάσης ἐν Πράγῃ μετὰ τῶν τέκνων της, εἶνε γεγραμμένον ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς Ἀδελφότητος ὅτι «ἔξ πὼς ἐν στενοχωρίᾳ». Μεταξὺ τῶν τροφίμων τοῦ Καρολινείου Πανεπιστημίου τῆς Πράγας εὐρίσκουμεν ἐν ἔτει 1603 ἕνα Θεόδωρον Παλαιολόγον Πραγῆνον, ὅστις ἐκ τούτου φαίνεται ὡν υἱὸς τοῦ ἡμετέρου ἥρωος. Ἀλλὰ καὶ ὁ κατὰ τὸ 1591 ὡς «ἀπόγονος τοῦ Κουθενίου» εἰπαχθεὶς ψάλτης τοῦ αὐτοκρατορικοῦ εὐκτηρίου Μαρτίνου Δινδόλης, καὶ Κουθένος ὀνομαζόμενος, δύναται ὡς πρὸς τοῦτο νὰ θεωρηθῆ ὡς υἱὸς τοῦ Παλαιολόγου: Ὁ Μαρτίνος Κουθένος ὁ πενθερὸς τοῦ Παλαιολόγου δὲν ἀφῆκεν υἱοῦς, οἵτινες νὰ κληρονομήσωσι τὸ ὄνομά του· κατ' ἐκείνους δὲ τοὺς χρόνους αἱ οἰκογένειαι μετέβαλλον τὰ ὀνόματά των. Ἐραίνεται τοῦλάχιστον ἐπὶ ὠρισμένα ἔτη ὡς ἰδιοκτήτης τῶν δύο ἐμπορικῶν ἀποθηκῶν τοῦ Κουθενίου, αἵτινες ἔκειντο ἐν μέσῳ τῆς ἀγορᾶς τῶν ἵππων ἐν Πράγῃ, ὡς ἔκτισεν ὁ πάππος αὐτοῦ.

Α. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗΣ.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μυθιστορία Ι. Ρουφίνης.—Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Συλλογία τῆς σελ. 496.

Τὴν ἐπαύριον, μίαν προῦ, ἔφραεν ἡ Σπεράντσα εἰς τὴν Λουκίαν τὰ τέκνα της, δύο κοράσια πλήρη υγείας, μελανὰ ὡς τὴν νύκτα, —τὴν Λουκίαν-Μαρίαν καὶ τὴν Ῥόζαν-Λουκίαν, καὶ τὸν μικρὸν οὐλότριχα υἱὸν της, τὸν Λούκιον.

— Ἡξέυρατε ὅτι εἶνε ὄνομα Λούκιος; ἠρώτησεν ὑπερήφανος ἡ νεαρὰ μήτηρ.

— Νομίζω, ναί, ἀπήντησεν ἡ Λουκία.

— Ἐγὼ δὲν τὸ ἤξευρα, ἀπήντησεν ἡ Σπεράντσα. Ἐπειδὴ δὲ ἤθελα καὶ ὁ υἱὸς μου νὰ ἔχη τὸ ὄνομά σας, ἐκύτταξα εἰς τὸ ἡμερολόγιον καὶ τὸ ἦδρα.

Ὅτε δὲ ἀπεπέμφθησαν τὰ παιδιὰ, ἡ Σπεράντσα ἐστράφη πρὸς τὴν Λουκίαν καὶ τῆ εἶπε:

— Ἀχ! καλὴ μου κυρία, δὲν ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί λύπην μᾶς ἀφήσατε, ὅταν ἐφύγατε τόσον ἔξαφνα! Μὲ συγχωρεῖτε, . . . ἀλλὰ ὁ ἀδελφός σας ἔκαμε πολὺ ἄσχημα νὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς πάρῃ ἀπὸ ἕνα μέρος, ὅπου ἦθε τόσον καλὰ καὶ τόσον εὐτυχημένη, καὶ ὅπου ὅλος ὁ κόσμος, νέοι καὶ γέροντες, σᾶς ἐτελλοκλίοντο. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τί μοῦ ἐφάνη, ὅταν ἐχάθῃ τὸ ἀμάξι· καὶ δὲν τὸ ἔβλεπα πλέον. Καὶ ὁ πτωχὸς ἰατρός! νὰ τὸν ἐβλέπατε νὰ περιπατῆ ἐπάνω κάτω, χωρὶς νὰ βροῖσκη ἀνάπυσιν. Ἐκαμνε λύπην νὰ τὸν βλέπη κανεὶς νὰ κἀθῆται ὠραιοι πολλοὶ εἰς ὅ,τι μέρος ἠμποροῦσε νὰ βλέπη τὸ ξενοδοχεῖόν μας. Ποῖος θὰ ἔλεγε ποτὲ, ὅτι θὰ ἐτελειώων ἐν τᾷ τὰ πράγματα, ἐνῶ εἴχαμεν τόσον συνειθίσει νὰ σᾶς βλέπωμεν πάντοτε τοὺς δύο μαζὺ, τόσον ταιριασμένους, ποῦ ἔλεγε κανεὶς ὅτι

ὁ Θεὸς σᾶς εἶχε κάμει τὸν ἕνα διὰ τὸν ἄλλον. Ἀλλὰ τότε τοῦ κάκου ἡ λύπη ἦτον θέλημα τοῦ Θεοῦ, φαίνεται. Ὁ καυμένος ὁ ἰατρός ἔγεινε εἰς ὀλίγον ἄλλος ἄνθρωπος. Καλὸς πάντοτε, ἐλεήμων, ἀλλὰ δὲν ἄνοιγε πλέον τὸ στόμα του νὰ ὁμιλήσῃ καὶ νὰ γελάσῃ καθὼς ἄλλοτε. Οἱ κληρικοὶ τὸν πῆραν ἀπὸ κακὸν καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν καταδιώκουν· τέλος πάντων ὁ ἰατρός Ἀντώνιος ἐβαρύνθη τὴν ζωὴν του ἐδῶ καὶ ἔκαμε ἀπόφασιν νὰ φύγῃ. Μίαν ἡμέραν, εἰς τὰ 1842, ἔλαβε γράμμα ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ὅτι ἀπέθανεν ἡ μητέρα του. Ἐλυπήθη τόσον πολὺ, ποῦ ἔπεσεν ἀρρώστος, καὶ ἂν δὲν ἦτον ἐκεῖνος ὁ χονδρὸς ἰατρός ἀπὸ τὴν Νίκαιαν νὰ τὸν περιποιηθῆ ὡς ἀδελφός, θαρρῶ ὅτι θ' ἀπέθνησκε ὁ καυμένος ὁ ἰατρός μας. Ἐπὶ τέλος ἀνέλαβε, ἀλλὰ ἦτον τόσον ἀδύνατος, ὥστε ὁ Ἀγγλὸς ἰατρός τὸν ἐπῆρε εἰς τὴν Νίκαιαν, καὶ ὕστερ' ἀπ' ὀλίγον ἔστειλεν ὁ Ἀντώνιος ἐδῶ εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τὴν παραίτησίν του. Ἀπὸ τότε δὲν τὸν εἶδαμεν πλέον. Ἀφοῦ ἐχάσαμεν καὶ αὐτὸν, δὲν ἠμποροῦσαμεν πλέον νὰ μεινομεν εἰς τὴν Βορδιγέραν, ἂν καὶ τὰ πράγματά μας ἐπήγαιναν πολὺ καλὰ. Ἠγοράσαμεν μετ' ἐκείνη βοήθειαν τοῦ Θεοῦ τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ ταχυδρομείου εἰς τὸ Μεντόν, καὶ ἤλθαμεν ἐδῶ. Δὲν ἐπαρκαλοῦσαμεν πλέον ἄλλο τίποτε τὸν Θεόν, παρὰ νὰ ἰδοῦμεν ἀκόμη μίαν φορὰν τὸν ἀγγελον ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὅποιον, ὕστερ' ἀπὸ τὸν Θεόν, χροωστοῦμεν τὴν ὑπαρξίν μας.

Καὶ ἡ εὐγνώμων Σπεράντσα ἔδραξε διὰ τῶν χονδρῶν της χειρῶν τὰς λεπτὰς λευκὰς χεῖρας τῆς Λουκίας καὶ ἐκάλυψεν αὐτὰς διὰ φιλημάτων.

— Ἀλλὰ διατί τὸ πτωχὸν πανδοχεῖον, ἠρώτησεν ἡ Λουκία, κατήντησεν ἐρείπια;

— Ἐἶνε ἀπὸ τὸν σεισμόν τοῦ 1844, ἀπήντησεν ἡ Σπεράντσα, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τρομερὰν καταστροφὴν εἰς τὰ περὶχωρα.

Ἡ Λουκία ἔμεινε τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τὴν νύκτα ἐν τῷ πανδοχεῖῳ τοῦ ταχυδρομείου, ἀπόφασιν ἔχουσα νὰ μεταβῆ τὴν ἐπαύριον προῖαν εἰς Τάγιαν, ἵνα μάθῃ, εἰ δυνατόν, παρὰ τῆς κυρίας Ἐλεονώρας, ποῦ ἦτο πιθανὸν νὰ εὑρεθῆ ὁ ἰατρός Ἀντώνιος. Δὲν ἀπέκρυψε δὲ εἰς τὴν φίλην της, πόσον ἐπεθύμει νὰ ἐμπιστευθῆ καὶ πάλιν τὴν υγείαν της εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ Ἀντωνίου, καὶ τὴν δεισιδαίμονα πεποίησιν, ἦν εἶχεν, ὅτι μόνος ἐκεῖνος ἠδύνατο νὰ ἀνορθώσῃ τὴν κατεστραμμένην υγείαν της. Ἡ καλὴ Σπεράντσα, ἥτις εἶχε παρατηρήσει τὴν ἰσχνὴν της μορφήν καὶ καὶ τὸν συχνὸν της βῆχα, ἐνέκρινεν ἀπὸ καρδίας τὸ σχέδιον τοῦτο, πεποίησιν ἔχουσα, ὡς ἡ ὑποκόμησσα, ἐπὶ τὴν ἱατρικὴν ἀξίαν τοῦ Ἀντωνίου, ἐπέμεινε δὲ νὰ συνοδεύσῃ τὴν Λουκίαν εἰς Τάγιαν, καίτοι αὕτη μεγάλως προσεπάθησε νὰ τὴν ἀποτρέψῃ.

— Ἡ μητέρα μου καὶ ὁ Βαττίστας φροντίζου τὰ παιδιὰ καὶ τὸ κατάστημα, εἶπε ἡ Ἰταλίς.

Τώρα πού σὰς ἔχω πάλιν, ἀφήτέ με νὰ σῆς χαρῶ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον.

Ἡ κυρία Ἐλεονώρα δὲν ἦτο εἰς τὴν Τάξιαν. Εἶχεν ἀναχωρήσει εἰς Γένουαν μετὰ τῶν δύο υἱῶν της, ἐπανελθόντων ἐκ τῆς ἐξορίας. Ἡ Λουκία ἔσπευσε μετὰ τῆς Σπεράντσας εἰς Γένουαν, φθάσα δ' ἔκει εὗρεν ευκόλως τὴν ἀγαθὴν Ἰταλίδα, ἥτις ἔβαινε τὰς ἀγκάλας πρὸς τὴν ἀπροσδόκητον ἐπισκέπτριαν, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν. Ἡ Λουκία πρώτη ἔλυσε τὴν σιωπὴν.

— Δὲν σὰς ἔλεγα, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἐπα- νεβλέπατε τὰ ἀγαπητὰ σας τέκνα;

— Ὁ Θεὸς νὰ σὰς εὐλογήσῃ, ἀπήντησεν ἡ Ἰταλίς· ὁ παντοδύναμος ἤκουσε τὴν εὐχὴν σας καὶ μὲ κατέστησε τὴν εὐτυχεστέραν τῶν μητέρων.

Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ὀλίγα μόνον προσέθηκεν εἰς ὅσα εἶχεν ἤδη διηγηθῆ ἡ Σπεράντσα περὶ τοῦ ἱατροῦ. Μίαν μόνην ἐπιστολὴν εἶχε λάβει παρ' αὐτοῦ ἐκ Πατέρμου, τῆς α' Φεβρουαρίου 1848, διηγουμένην ἐν συντόμῳ τὴν μεταξὺ τῶν βασιλικῶν στρατευμάτων καὶ τῆς δημοτικῆς μερίδος πάλιν. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, γραφείσα προδήλως κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς μετὰ τὴν μείθην τῆς νίκης, ἔφερε τὸ ἐξῆς ὑστερόγραφον:

«Εἶχον τὴν εὐτυχίαν, δόξα τῷ Θεῷ, νὰ χύσω ὀλίγον αἷμά μου ὑπὲρ τῆς πατρίδος μου. Σφαίρα νεαπολιτικὴ μ' ἐπλήρωσεν ἐλαφρῶς εἰς τὸν δεξιὸν ὦμον· εἶνε ἀπλὴ ἀμυχή, ἥτις δὲν μ' ἐμποδίζει, καθὼς βλέπετε, νὰ μεταχειρίζομαι τὴν χεῖρά μου. Σὰς τὸ γράφω, διὰ νὰ μὴν ἀνησυχήσετε, ἂν ἰδῆτε τὸ ὄνομά μου εἰς τὸν κατάλογον τῶν τραυματιῶν. Θὰ σὰς γράψω καὶ πάλιν προσεχῶς».

— Ἐκτοτε δὲν ἐλάβατε εἰδήσεις; ἀνεφώνησε ἐνδομύχως ἡ Λουκία.

Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἀπήντησε δι' ἀρνητικῶς νεύματος.

— Τότε, φαίνεται, ἡ πληγὴ του θὰ ἦτον βαρυτέρα παρ' ὅ,τι ἐνόμιζεν, ἀλλέως θὰ ἐκράτει τὴν ὑπόσχεσίν του. Πρέπει νὰ εἶνε ἀσθενής. Φοβοῦμαι μήπως...

Καὶ ἡ φαντασία τῆς Λουκίας, προτρέχουσα τοῦ λογικοῦ της, παρέστησεν αὐτῇ τὸν Ἀντώνιον μόνον, ἐγκαταλειμμένον, ἀσθενῆ, θνήσκοντα ἕως. Ἀπεφάσισεν ἀμέσως νὰ μεταβῆ εἰς Νεάπολιν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Πατέρμον, καὶ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ ἐκ παντὸς τρόπου. Ἐπομένως ἔγραψεν εὐθὺς εἰς τὸν πατέρα της νὰ ἔλθῃ πρὸς ἀνεύρεσίν της εἰς Νεάπολιν, προσθέτουσα ὅτι, ἂν τυχὸν δὲν τὴν εὕρισκεν ἐκεῖ, θὰ εὕρισκεν ὅπως δῆποτε ἐν τῇ ἀγγλικῇ πρεσβείᾳ τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας περὶ τῆς περαιτέρω ὁδοπορίας της. Ἐγράψε δ' ἐπίσης εἰς τὴν συνοδοιπόρον της, ἥτις ἀνέμενον αὐτὴν ἐν Νικαίᾳ, νὰ μεταβῆ ἐν πάσῃ σπουδῇ εἰς Γένουαν. Οὕτω δὲ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἡ λεπτοφυῆς Λουκία ἐπέβαινε ἀτμοπλοίου κατευθυνομένη εἰς Νεάπολιν.

Ἡ κυρία Ἐλεονώρα καὶ ἡ Σπεράντσα συνώδευ-

σαν αὐτὴν εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, καὶ ἔμειναν μετ' αὐτῆς μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, ἀποτείνουσαι αὐτῇ λόγους ἐλπίδος καὶ ἐνθαρρύνσεως. Ὁ χωρισμὸς ὑπῆρξε λυπηρὸς, ἰδίως ὑπὸ τῆς Σπεράντσας, ἥτις δὲν ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ τὴν ἐσθῆτα τῆς Λουκίας, πρὶν τὴν ἀναγκάσῃ νὰ τῇ ὑποσχεθῆ, ὅτι ἠθέλε τὴν καλέσει παρ' αὐτῆ, ἂν ποτε ἡ Λουκία ἐλάμβανεν αὐτῆς ἀνάγκην.

— Ἡξεύρω, ἔλεγεν ἡ ταλαιπώρος, διακρυβρόουσα, ἠξεύρω ὅτι ἐγὼ εἶμαι μία χωρική, καὶ σεῖς μία μεγάλη κυρία· ἀλλὰ μὴ λησμονήσετε, σὰς παρακαλῶ, μὴ λησμονήσετε ποτὲ, καλὴ μου κυρία, ὅτι εἶμαι ἰδικὴ σας, καὶ φωνάζετε με, ἂν νομίσετε ποτὲ, ὅτι ἠμπορῶ νὰ σὰς χρησιμεύσω. Δόσατέ με αὐτὴν τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ θὰ ἔλθω νὰ μείνω μαζὺ σας καὶ νὰ σὰς δουλεύσω ἕως εἰς τὴν τελευταίαν μου στιγμὴν. Ναι, κυρία μου, νὰ ἦνε μάρτυς μου ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παναγία.

ΚΑ'

Ἐν Νεαπόλει.

Ὅτε, περὶ τὰ τέλη Μαρτίου ἔφθασεν ἡ Λουκία εἰς Νεάπολιν, ὁ βασιλεὺς Φερδινάνδος εἶχεν, ἀναγκασθῆ, μετὰ τὴν στάσιν τῆς 24 Ἰανουαρίου, νὰ παραχωρήσῃ σύνταγμα εἰς τοὺς ὑπηκόους του, καὶ συγκαλέσῃ τὸ κοινοβούλιον, καὶ μετὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ πρώτου φιλελευθέρου ὑπουργείου, τῆς 24 Φεβρουαρίου, νὰ σχηματίσῃ ἐκ νέου ἄλλο, ἔτι ἀρεστότερον εἰς τὸ πλῆθος, τὸ ὑπουργεῖον τῆς 6 Μαρτίου.

Τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ ὑπουργείου τούτου ἐχαίρετισε γενικὴ ἀγαλλιᾶσις κραυγῆ. Ἐν μέσῳ δὲ τῆς ταραχῶδους ζωηρότητος, ἥτις ἐξωσοῖνε τὴν πόλιν, καὶ τῶν παντοειδῶν ἐνδείξεων τῆς χαρᾶς τοῦ πλήθους, καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν λαζαρόνων, οἵτινες μετεμορφώθησαν διὰ μιᾶς εἰς λάτρεις τῆς ἐλευθερίας, ἀπέβη ἡ υποκόμησσα Κλέβερτων εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς ὁδοῦ Toledo.

Οἱ ὑπηρέται τοῦ ξενοδοχείου ἀπέμειναν χαίροντες ἐξ ἐκπλήξεως, ὅτε ἔλαβον παρ' αὐτῆς τὴν διαταγὴν νὰ φροντίσωσιν, ὅπως τὰ διαβατήριά της ἐπιθεωρηθῶσι διὰ Πατέρμον. — Ἴσως, ἐτόλμησαν νὰ παρατηρήσωσιν, ἡ milady δὲν ἐγνώριζεν, ὅτι τὸ Πατέρμον διετέλει ἐν πλήρει ἐπαναστάσει, καὶ ἡ Σικελία ὀλόκληρος ἦν ἀνάστατος. Ἡ milady τὸ ἐγνώριζεν, ἀλλ' ἀπόφασιν εἶχε ν' ἀναχωρήσῃ, καὶ ἡ διαταγὴ της ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῆ ἀφυσίως.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς φθάνει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὁ κύριος X . . ., νεαρὸς ἀκόλουθος τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας, ὅπου τὰ διαβατήρια προσήχθησαν πρὸς ἐπιθεώρησιν. Ὁ κύριος οὗτος ἦτο ἐξάδελφος τοῦ λόρδου Κλέβερτων, ὤφειλεν εἰς αὐτὸν τὴν διπλωματικὴν του θέσιν, καὶ προσήρχετο ὅπως πείσῃ τὴν υποκόμησσαν νὰ παραιτηθῆ διαδήματος ἀφρονος, ὡς τὸ ἀπεκάλει. Αἱ δύο χῶραι διετέλουσαν προδήλως ἐν πολέμῳ, ἡ θάλασσα δὲν ἦτο ἀσφαλῆς, πλοῖα νεαπολιτικὰ περιέπλων ἐπίτηδες ὅ-

πως εμποδίζωσι τὴν ἐπὶ τῆς νήσου ἀπόβασιν παν-
τὸς ξένου, — καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ λαϊκὴ
Κλέβερτων ἠδύνατο νὰ εὐρεθῆ εἰς θέσιν δυσάρε-
στον· ἀλλ' ἡ λαϊκὴ Κλέβερτων ἐπέμενε εἰς τὴν
ἀπόφασίν της.

Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Αὐτῆς Βρετανικῆς Μεγαλει-
ότητος, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀκόλουθος, δὲν ἐπέθυ-
μι νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν υποκόμησσαν ὅπως ἐκτεθῆ
εἰς τοσοῦτον μεγάλους κινδύνους. Ἐλέγετο ὅτι ὁ
λόρδος Minto ἔμελλε νὰ μεταβῆ μετ' ὀλίγον εἰς
Σικελίαν, φέρων προτάσεις συμβιβασμοῦ. Ἄν δὲ
ἡ λαϊκὴ Κλέβερτων ἐπέμενε πάντοτε εἰς τὴν ἀ-
πόφασίν της, ἠδύνατο τότε νὰ μεταβῆ εἰς Σικε-
λίαν ἐπὶ ἀγγλικῷ πολεμικοῦ πλοίου. Ἄλλ' ἡ
Λουκία δὲν ἐπέιθετο, ὅτι ὑπῆρχεν ἀνάγκη το-
σοῦτων προφυλάξεων δι' Ἀγγλίδα κυρίαν, ὁδοι-
ποροῦσαν χάριν υγείας. Ὁ πρεσβευτὴς αὐτὸς ἦλθε
περὶ τὸ ἐσπέραι, ἵνα πείσῃ τὴν ἀμετάπειστον
συμπατριώτιδά του, καὶ τοσοῦτον ἐπίσεν αὐ-
τὴν ν' ἀποδεχθῆ τὸ παρ' αὐτοῦ προτεινόμενον
σχέδιον, ὥστε ἠναγκάσθῃ ἡ Λουκία νὰ ἐνδώσῃ,
μὴ τολμῶσα ἄλλως νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀληθινὴν τῆς
σπουδῆς της αἰτίαν. Ὁ ἀκόλουθος X... , ὅστις,
ὡς ἐξ ἀδελφός ἀνέλαβε νὰ τὴν διασκεδάσῃ, προέ-
τεινε αὐτῇ πᾶσαν δυνατὴν ψυχαγωγίαν, ἀλλ' ἡ
Λουκία ἀπέβριψε πάσας, μὴ ἐπιθυμοῦσα περισπα-
σμέν τινά οἰονδήποτε ἀπὸ τῶν προσφιλῶν αὐτῆς
σκέψεων.

Ἡμέραν τινα ὁ νεαρὸς διπλωμάτης ἀφίκετο
περίφροντις καὶ τεταραγμένος, ἀγγέλλων ὅτι τὴν
ἐπιούσαν ἐγένετο ἐν τῇ Αὐλῇ μεγάλη ὑποδοχὴ, ἡ
πρῶτη μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ συνταγματι-
κοῦ πολιτεύματος. Ἡξίζεις δὲ τὸν κόπον, εἶπε, νὰ
ὑπάγῃ τις, ἂν ὄχι δι' ἄλλο, ἀλλὰ διὰ τὸ παρά-
δοξον τοῦλάχιστον τοῦ πράγματος.

— Τί ἐννοεῖτε; ἠρώτησεν ἡ λαϊκὴ Κλέβερ-
των.

— Ὅτι ἰδῶμεν ὅλας τὰς ἐπιστημότητας τοῦ
προσθευτικοῦ κόμματος, σιμῆνος δολοκλήρον δικη-
γῶρων καὶ ἱατρῶν.

— Δὲν ἐνοῶ, παρετήρησε ξηρῶς ἡ Λουκία, πῶς
σεῖς, Ἄγγλος, διακομφεθεῖτε ἐλευθέρια ἐπαγγέλ-
ματα.

— Πῶς, ἐξ ἀδέλφῃ μου; εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξο-
μωίωσῃ τις τοὺς νεαπολίτας ἱατροὺς μετὰ τοὺς Ἄγ-
γλους.

— Διατί ὄχι;

— Μὴν ὀργίζεσθε, παρετήρησεν ὁ κομψὸς νεα-
νίας, γελῶν μὲν, ἀλλὰ δυσπρεστημένος κατὰ βιά-
θος. Ἐγὼ δὲν γνωρίζω προσωπικῶς κανένα ἀπὸ
αὐτοὺς τοὺς κυρίους, καὶ ἐπαναλαμβάνω μόνον
ὅτι λέγουν οἱ πολλοί. Ὅπως δὴποτε ὁ κύριος
πρεσβευτὴς ἔγραψε τὸ ὄνομά σας εἰς τὸν κατὰ-
λογον, καὶ ἂν ἔχετε διάθεσιν ἠμπορεῖτε νὰ κρί-
νετε αὐριον μόνη σας.

— Ἴσως ὑπάγω, ἀπήντησεν ἡ λαϊκὴ Κλέβερ-
των. Ἀξίζεις τὸν κόπον νὰ ἴδῃ τις ἀνθρώπους τῶν

ὁποίων τὸ ὄνομα θὰ ἀναφέρῃ μίαν ἡμέραν ἡ ἱ-
στορία.

Ἡ βασιλικὴ ὑποδοχὴ, εἰς ἣν μετέβη τὴν ἐπαύ-
ριον ἡ Λουκία μετὰ τοῦ ἐξ ἀδελφου της οὐδὲν εἶχε
τὸ παράδοξον ἄλλο, ἢ μόνον ὅτι ἦτο ζωηροτέρα
καὶ ἦτον πληκτικὴ τῶν συνήθων βασιλικῶν ὑ-
ποδοχῶν. Ἡ ἐθιμοτυπία δὲν ἦτον αὐστηρὰ, ὁ βα-
σιλεὺς δ' αὐτὸς, μελανὸν φέρων ἐπενδύτην, ἔσφιγ-
γε τὰς χεῖρας τῶν παρισταμένων καὶ ἐλάλει πρὸς
αὐτοὺς μετὰ πολλῆς εὐμενείας.

Ἡ Λουκία ἐβλεπε καὶ ἐθαύμαζε καὶ ἐλησμέ-
νει ὅσα εἶχεν ἀκούσει παρὰ τοῦ ἱατροῦ Ἀντωνίου
περὶ τοῦ βασιλέως Φερδινάνδου καὶ τῆς φυλῆς
του.

Ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος, ὀδηγοῦ ὑποδύμενος πρό-
σωπον, ἐξήγει εἰς τὴν Λουκίαν τὰ πρόσωπα καὶ
τὰ πράγματα.

— Βλέπετε, τῇ ἔλεγε, τοὺς δύο αὐτοὺς κυρί-
ους μετὰ τῶν ὁποίων περιπατεῖ ἡ Μεγαλειότης
του; ἀριστερὰ εἶνε ὁ Βοτσέλλης, ὑπουργὸς τῶν
ἐσωτερικῶν, καὶ δεξιὰ ὁ Κάρολος Ποέριος, ὑπουρ-
γὸς τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως· καὶ οἱ δύο δι-
κηγῶροι, φυλακισθέντες πολλάκις διὰ πολιτικὰ
ἐγκλήματα. Σήμερον εἶνε ἐπιστημότητας καὶ στυ-
λοι τοῦ ὑπουργείου. Αὐτὸς, τὸν ὁποῖον βλέπετε
εἰς τὸ παράθυρον ἐκεῖνο ἀντικρῶ, ἐξηκολούθησεν
ὁ Ἄγγλος, ταπεινῶν εὐλαδῶς τὴν φωνήν, εἶνε
ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως, ἡ Αὐτοῦ Βασιλικὴ ὑ-
ψηλότης, ὁ κόμης τῶν Συρακουσῶν, πρῶτον ἀν-
τιβασιλεὺς τῆς Σικελίας. Δὲν ἤξεύρω εἰς ποῖον ὀ-
μιλεῖ· θὰ εἶνε βεβαίως κανεὶς ὀψίφημος, ὡς οἱ ἄλ-
λοι.

Ἡ Λουκία δὲν κατῶρθωσε νὰ μὴ ἀνασκιρτή-
σῃ· τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐπορφυρώθη, καὶ τὸ μέ-
τωπόν της ἐγένετο κάθιδρον.

— Τί ἐπάθετε; ἀνέκραξεν ὁ νεόφυτος διπλω-
μάτης. Δὲν εἶσθε καλά;

— Δὲν εἶνε τίποτε· ἀπλῆ ζάλη.

— Θέλετε ν' ἀναχωρήσετε; ἴσως σὰς ἐπεύρα-
ξεν ἡ ζέστη.

— Ἴσως· ἀπήντησε δι' ἀθινοῦς φωνῆς ἡ Λου-
κία.

Εὐτυχῶς διὰ τὴν υποκόμησσαν, προσήλθε με-
τὰ μικρὸν ὁ πρεσβευτὴς αὐτὸς, καὶ ὁ ἀκόλουθος,
χαριετίσας βαθύτατα, ἀπεμακρύνθη. Ἡ ἐξοχό-
της του εἶπεν, ὅτι ἐλυπεῖτο μεγάλως, διότι κα-
τὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ ἀποστολὴ τοῦ λόρδου
Μίντο εἰς Σικελίαν ὀ' ἀνεβῆλετο ἐπὶ δεκαπέντε
ἡμέρας, ἕνεκα νέων αἰφινιδίων καλυμάτων. Ἡ
λαϊκὴ Κλέβερτων ἀπεδέχθη ἀπαθῶς τὴν εἰδησιν
ταύτην, προσθεῖσα, ὅτι τῇ ἦτο ἀδιάφορον νὰ πε-
ριμείνῃ ἐπ' ὀλίγον, διότι πιθανὸν ἦτο καὶ νὰ πε-
ραιωθῆ ἔντελως τῆς ἐκδρομῆς της. Ὁ πρεσβευ-
τὴς ἐξέπλάγη, ἐχαίρεισε καὶ ἀπῆλθεν, ἡ δὲ Λου-
κία ἔμεινε τέλος μόνη.

Ὁ μετὰ τοῦ κόμητος τῶν Συρακουσῶν ὀμιλῶν
ἦτο ἀνὴρ ὑψηλός, μαύρην ἔχων τὴν κόμην καὶ

τούς ὀφθαλμούς, μάλις τριακοντούτης φαινόμενος ἐκ πρώτης ὕψεως. Ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ ἦτο σκεπτική ἀλλ' ἤρεμος, τὸ μειδιάματό του προσηνές, κ' εὐθυτενές τὸ ἀνάστημά του. Ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ ἐξωτερικόν του ἦν ἐξωτερικόν τοῦ ἱατροῦ Ἀντωνίου. Ἀντὶ τοῦ μακροῦ του πάγωνος, ἔφερε μύστακα πυκνὸν, καὶ ἦτο κάπως ὠχρότερος· κατὰ τ' ἄλλα οὐδὲ ὅπως εἶχε μεταβληθῆ κ' ἐφαίνετο ἐπίσης ὠραίος καὶ πρὸ ὀκτώ ἐτῶν.

Ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς ἤρχετο πρὸς τὸ μέρος των, ὁ κόμης καὶ ὁ Ἀντώνιος ἐμακρύνθησαν τοῦ παρθύρου καὶ ἐπλησίασαν εἰς τὴν Μεγαλειότητά του. Ὁ Φερδινάνδος ἔστη ἐπὶ μικρὸν, ὅπως ἀνταλλάξῃ λόγους τινὰς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, εἶτα δὲ δραττόμενος αἴφνης τοῦ βραχίονος τοῦ Ἀντωνίου ἐξηκολούθησε τὸν περιπάτον του.

Ἡ Λουκία παρετήρησε πάσας τὰς λεπτομερείας τῆς μικρᾶς ἐκείνης σκηνῆς, ὡς καὶ τὴν αἰφνίδιον λάμψιν τῶν γνωστῶν τῆς ἐκείνων μαύρων ὀφθαλμῶν, ὅτε συνήντησαν τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ τὴν πορφυρὰν ἥτις διεσχύθη ἐπὶ τὴν μορφήν τοῦ ἱατροῦ. Ποῖον ἄρα αἰσθημα ὄθησε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν υποκόμησαν νὰ ἀποστρέψῃ τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ κρυβῆ ὀπισθεν τῶν λοιπῶν κυριῶν; Ἀμνηγανία τις ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ βασιλέως, ἢ φόβου αἰσθημα μὴ δὲν ὠμοιάζε πλέον πρὸς ὅ, τι ἦτο ἄλλοτε; Οὐδ' ἡ Λουκία αὐτὴ τὸ ἐγνώριζε. Τὸ κίνημά της ὑπῆρξε στιγμιαῖον, αὐτόματον, ἀκατανόητον, καὶ τῆς καρδίας της ἡ ταραχὴ τοσοῦτον μεγάλη, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήτῃ ἢ ν' ἀναλύσῃ τὸν κρύφιον λόγον τῆς πράξεώς της.

Ἡμίσεια ὥρα παρήλθε, καθ' ἣν ἡ Λουκία πολλάκις ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν θύραν, δι' ἧς εἶχεν ἴδει μακρονομένους τὸν βασιλέα καὶ τὸν Ἀντώνιον. Πολλάκις δὲ, βλέπουσα ἐμφανίζομένους εἰς τὴν θύραν ἐκείνην ἄνδρας μὲ μελανὴν τὴν κόμην καὶ τοὺς μύστακας, ἠσθάνετο βικίως πάλλουσαν τὴν καρδίαν αὐτῆς. Τέλος πάντων, ἰδοὺ ἐκείνος ἔρχεται, οὐχὶ κατεσπυσμένως, ἀλλὰ διὰ τοῦ συνήθους βραδέως καὶ μακροῦ βήματός του. Προβαίνει ἄπλους καὶ ἀνεπιτήδευτος ἐν μέσῳ τῆς νέας αὐτοῦ δόξης, ἀπαρallaκτως ὡς ἄλλοτε, πτωχὸς χωρικός ἱατρός, μετέβαινε πρὸς τοὺς πελάτας του ἐν Βορδιγέρα. Πλησιάζει μὲ ἀκτινοβολοῦντας ὀφθαλμούς καὶ προχωρεῖ κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτήν.

— Σὺς, ἐδῶ; ἀνακράζει, δραττόμενος τῆς χειρὸς τῆς Λουκίας. Τί ἀπροσδόκητος εὐτυχία. Ποῖος θὰ ἔλεγε, πρὸ ὀκτώ ἐτῶν, ὅτι θὰ συναντώμεθα εἰς τὴν Νεάπολιν, καὶ εἰς τὴν Αὐλὴν μάλιστα.

— Ἀλήθεια, ποῖος θὰ τὸ ἔλεγε!

Αὐτὸ μόνον κατώρθωσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ Λουκία. Ἡ ψυχὴ της διετέλει ὑπὸ τὸ μαγικὸν θέληγτρον τῆς φωνῆς ἐκείνης, ἣν ἤκουον τὰ ὦτά της.

— Πῶς εἶσθε; τί κάμνει ὁ ἐξαίρετος φίλος μου Σίρ Ἰωάννης; ἠρώτησεν ὁ Ἀντώνιος μετὰ μικρὸν τινα παύσιν.

— Ὁ πατήρ μου, ὅτε ἀνεχώρησα ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, ἔπασχεν ἀρθρίτιδα. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐλήθην νὰ μ'εὕρη ἐδῶ. Ἀλήθεια, μ' ἔδωκεν ἐπιστολὴν διὰ σᾶς, νομίζων ὅτι θὰ σᾶς εὕρισκον εἰς τὴν Βορδιγέραν. Ὅθ σᾶς τὴν στείλω αὐριοῦν προῦ.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ὁ ἱατρός. Πόσον θὰ εὐχαριστηθῶ νὰ σφίξω τὴν χεὶρά του.

— Καὶ πῶς εὕρισκεσθε εἰς τὴν Νεάπολιν; ἠρώτησεν ἡ Λουκία. Ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἦσθε εἰς τὸ Παλέριον, καὶ πληγωμένοις μάλιστα.

— Πῶς ἠξέμετε, ὅτι ἐπληρώθη; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Ἀντώνιος.

— Μὲ τὸ εἶπεν ἡ κυρία Ἐλεονώρα, τὴν ὁποίαν εἶδον εἰς τὴν Γένουαν. Εἶνε τόσον εὐτυχῆς τὴν ὥρην! Ἔχει τοὺς δύο υἱούς της μαζύ της. Μ' ἔδωκε καὶ ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν τῆς ἐγράψατε. Ἦτο πολὺ ἀνήσυχος διὰ σᾶς καθὼς κ' ἐγώ.

— Καὶ σᾶς! Καὶ τί λοιπὸν ἔκαμα ἐγὼ, διὰ ν' ἀξιωθῶ δῦο τοιαύτας φίλας; Ἡ διπλῆ αὐτῆ ἀγάπη εἶνε δι' ἐμὲ ὅσας ἀληθῆς ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου τοῦ κόσμου.

— Δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀκούω νὰ κακολογῆτε τὸν κόσμον, εἶπεν ἡ Λουκία διὰ τοῦ παλαιοῦ της ἐκείνου παιδικοῦ ἤθους.

— Ἔστω, δὲν τὸν κακολογῶ πλέον, ἀπήντησεν ὁ Ἀντώνιος.

— Καὶ ἡ πληγὴ σας; ἱατρική;

— Ἐντελῶς· δὲν ἦτον τίποτε.

— Καὶ διατί δὲν ἐγράψατε τόσον καιρὸν εἰς τὴν κυρίαν Ἐλεονώραν;

— Εἶχον τόσας ἀσχολίας καὶ τόσους περισπασμούς. Ἐκαμα κακὰ, τὸ γνωρίζω, ἀλλ' αὐριοῦν σᾶς ὑπόσχομαι, χωρὶς ἄλλο, νὰ γράψω εἰς Γένουαν.

— Μὴ τὸ λησμονήσετε, καὶ γράψετε τὰς φιλικὰς μου προσητήσεις εἰς τὴν καλὴν κυρίαν. Τώρα, διηγηθῆτέ μου τὴν ἱστορίαν σας ἀπ' ὅτου ἐχωρίσθημεν. Εἰπέτε μου περὶ τῆς ἐπαναστάσεως, περὶ τῆς Σικελίας, περὶ ὅλων τῶν πραγμάτων. Δὲν ἐλησμονήτατε τὴν ἐρωτηματικὴν μου μανίαν, υποθέτω, προσέθηκε μειδιῶσα.

— Ὅθ σᾶς τὰ εἶπω ὅλα, ἀλλὰ πρὸ πάντων πρέπει νὰ ἐξετάσω τὰ περὶ τῆς υγείας σας, ἀπήντησεν ἐκείνος, ὅστις εἶχε σπουδάσει ἐν τῷ μεταξῷ, μετὰ πολλῆς ἀνησυχίας, τὴν μορφήν τῆς φίλης του.

Ἡ Λουκία διηγήθη εἰλικρινῶς, ὡς πάντοτε, τὰ περὶ τῆς υγείας της, τὴν ἥκουε δ' ἐκείνος μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς αὐτῆς προσοχῆς, μεθ' ἧς τὴν ἥκουεν ἄλλοτε ἐν τῷ πανδοχείῳ τῆς Κεράμου.

— Ὅθ τὰ διορθώσωμεν ὅλ' αὐτὰ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, ἀροῦ ἔτελειώσεν ἡ Λουκία. Καθαρῶς ἀήρ, ἡσυχία καὶ διαίτα αὐστηρὰ θὰ κάμουν καὶ πάλιν θαύματα, ὅπως ἔκαμον ἄλλοτε εἰς τὴν Βορδιγέραν.

Ἦλθε δὲ τότε ἡ σειρά τοῦ Ἀντωνίου νὰ ὁ-

μηλήτη περί αὐτοῦ, καὶ διὰ βραχέων εἶπε τὴν ἱστορίαν του, συνοψιζομένην εἰς τὰ ἐξῆς ὀλίγα, ἅτινα καὶ μόνα εἶνε ἀπαρχίτητα εἰς τὴν ἡμετέραν διήγησιν.

Ὁ Ἀντώνιος, ἀναχωρήσας τῆς Βορδιγέρας, διήνυσε τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου ἐν Τουρινῶν, ἀπὸ τοῦ 1843 μέχρι τοῦ 1847, ὅτε τὰ ἐν Σικελίᾳ πράγματα ἤρχισαν λαμβάνοντα σπουδαῖον χαρακτῆρα. Ἡ κυβερνήσις ἀνθίστατο ἐκ παντὸς τρόπου καὶ κατεπολεμεῖ τὸ δημόσιον φρόνημα, ἐπαναστάσις δ' ἐπέλειτο ἐν Παλέμῳ, ὡς ἔγραφον ἐκεῖθεν ἰδιαιτέρως εἰς τὸν ἱατρὸν. Ὁ Ἀντώνιος, συννοηθῆναις ὑπὸ ὀλίγων φίλων, ἀνεχώρησεν εἰς Μελίτην, καὶ ἐκεῖθεν μετέβησεν περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰανουαρίου εἰς Παλέριον, ὅπου ἔμειναν κεχυμένοι μέχρι τῆς 12 Ἰανουαρίου, ἡμέρας καθ' ἣν, τρίχρον κρατοῦντες σημαίαν, ἐπεράνησαν εἰς τὴν πλατεῖαν Φιεραβέκια, πρωτοστάται τῆς ἐκργείας ἐπαναστάσεως. Ἡ πάλῃ ὑπῆρξε μακρὰ διακορέσασα δὲ δεκαπέντε ὅλας ἡμέρας, κατέληξεν εἰς τὸν θρίαμβον τοῦ λαοῦ. Αἱ θέσεις τῶν βασιλικῶν στρατευμάτων ἠλώθησαν ὡσεὶ διὰ μαγείας, τὸ βασιλικὸν ἀνάκτορον κατελείφθη ὑπὸ τῆς φρουρᾶς του, καὶ ὁ στρατὸς, συντριβείς πανταχοῦ, ἐξέβληθη τῆς πόλεως καὶ κατεδιώχθη ἀπροσμάχητος.

Ἐντὺς ὀλίγου τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα διεδόθη καθ' ὅλην τὴν νῆσον, τότε δὲ ἡ ἐν Παλέριῳ γενικὴ ἐπιτροπὴ κατέλαβε τὴν ἀρχήν, καὶ πρόεδρος τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως τῆς Σικελίας ἀνεκλήθη ὁ γηραιὸς Ρουγέρος Σάτιμος.

Ἐν τῷ μεταξῦ τούτου, ὡς προείπομεν, νέα τάξις πραγμάτων εἶχεν ἐπέλθει ἐν Νεαπόλει, καὶ τὸ γεγονός τοῦτο παρεῖχεν ἐλπίδα ταχέως συμβιβασμοῦ μεταξῦ τῶν δύο χωρῶν. Ἦρχισαν δ' ἀληθῶς διαπραγματεύσεις. — τῇ παρεμβάσει τοῦ λόρδου Μίντο, — μεταξῦ τῆς νεαπολιτικῆς κυβερνήσεως καὶ τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως ἐν Σικελίᾳ, ἀλλ' αἱ βραδύτητες καὶ αἱ ἀναβολαὶ τῆς ἐν Νεαπόλει ἀρχῆς ἠνάγκασαν δυστυχῶς τὴν ἐπαναστατικὴν κυβερνήσιν τῆς Σικελίας νὰ δηλώσῃ ῥητῶς, ὅτι ἤθελε παραιτηθῆ πάσης διαπραγματεύσεως, ἂν δὲν παρεχωρεῖτο ταχέως, ὡς ὅρος ἀφρευκτος, εἰς τὴν Σικελίαν ἡ διὰ σικελικοῦ στρατοῦ φρουρήσις τῆς.

Ἐν τῷ μεταξῦ τούτῳ ἐπῆλθεν ἐν Νεαπόλει ὑπουργικὴ μεταβολή, καὶ ἡ ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν ἀνοδος ἀνδρῶν, οἷος ὁ Τσέριος, ὁ Σαλισέτης καὶ ὁ Σαβαρέσης παρέσχεν εἰς τοὺς Σικελοὺς τὴν ἐλπίδα ταχείας λύσεως τοῦ ζητήματος. Παρεχωρήθησαν δ' ἀληθῶς εἰς τὴν Σικελίαν πολλὰ προνομία καὶ ἰδίως ὁ σχηματισμὸς ἰδίου σικελικοῦ ὑπουργείου, ἀλλ' οὐδὲν ἀπερρώσθη ὡς πρὸς τὸ στρατιωτικὸν ζήτημα, τὸ τῆς φρουρήσεως τῆς Σικελίας ὑπὸ σικελικοῦ στρατοῦ. — Ἡ σιγὴ αὕτη ὡς πρὸς τὴν σπουδαιότητα τῶν σικελικῶν ἀπαιτήσεων ἐδείνωσε τὰ πράγματα· οἱ Σικελοὶ ἀπέρι-

ψαν τὰς παραχωρηθείσας αὐτοῖς προνομίας, καὶ ἡ ἐν Νεαπόλει κυβερνήσις ἀπελοικίμασεν ἐκ προνομίων καὶ ἀπεκήρυξε πᾶσαν πρᾶξιν τῆς ἐν Σικελίᾳ ἐπαναστατικῆς ἐπιτροπῆς. Τότε ὁ Ἀντώνιος, ἐπιχειρῶν ὑστᾶται πρὸς συμβιβασμὸν ἀπόπειραν, ἐπεχείρησε τὴν σύνταξιν ὑπομνήματος, ὑπερχοῦντος τῆς ἐν Σικελίᾳ συστάσεως σικελικοῦ στρατοῦ, καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸ, τῇ ἐγκρίσει τῶν φίλων του, εἰς Νεάπολιν. Τὸ ὑπόμνημα τοῦτο ἀνεγνώσθη ὑπὸ ὑπουργοῦ φίλου φρονούντος πρὸς τὸν Ἀντώνιον, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐδόθη ἐκ Νεαπόλεως ἀπάντησις, καλοῦσα τὸν συντάκτην τοῦ ὑπομνήματος νὰ μεταβῆ ἐκεῖτε καὶ ἀναπτύξῃ διὰ ζωῆς τὰ ἐπιχειρήματά του, τοσοῦτο μᾶλλον, ὅσῳ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἦτο λίαν διατεθειμένος εἰς πᾶσαν δυνατὴν παραχώρησιν.

Ὁ Ἀντώνιος οὐδὲ στιγμὴν ἐδίστασε μετέβη εἰς Νεάπολιν, εἶδε τοὺς ὑπουργοὺς, εἶδε τὸν βασιλέα, καὶ ὑπεστήριξε τὴν αἴτησιν τῆς πατρίδος του, — ἂν ἐπιτυχῶς ἢ ὄχι, θὰ τὸ ἴδωμεν μετ' ὀλίγον.

(Ἔπειτα συνέχεια)

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

Ὁ Γάλλος, ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπουργὸς ἐπέστειλεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῆς Ἰατρικῆς τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν :

«Κύριε ἰσόβιε γραμματεῦ,

Ἡ ἐν Παρισίοις ἰδρυθῆσα ἑταιρία κατὰ τῆς καταργήσεως τοῦ καπνοῦ μοὶ ἀπήλυθεν αἰτήσιν περὶ ἀπονομῆς εἰς αὐτὴν τῶν εὐεργετημάτων τῆς νομίμου ἀναγνωρίσεως. Πρὶν ἀποφασίσαι περὶ τῆς παραδοχῆς τῆς τοιαύτης αἰτήσεως, ἐπιθύμουν νὰ μάθω ἀν ταύτην, μετὰ τὴν ἀξίωσιν τῶν ἐταίρων, δικαιολογούσι λόγοι τῆς δημοσίας υγείας, καὶ ἂν αἱ ὑπ' αὐτῶν ἐπικαλούμεναι ἱατρικὰ σφέψεις βασιζονται ἐπὶ συνόλου γεγονότων καὶ συμπερασμάτων, παρεδεδεγμένων μέχρι τοῦδε ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης. Ὅθεν πολλὸ θὰ με ὑποχρῶσθετε, ἂν εὐαρεστηθῆτε νὰ υποβάλῃτε τὸ προκείμενον ζήτημα εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῆς Ἰατρικῆς καὶ μοὶ ἀποστείλατε ἡτιολογημένην τὴν γνώμην τοῦ συλλόγου τούτου, κλ.»

Ἡ ἐξέτασις τοῦ ὑπὸ τοῦ κυρίου ὑπουργοῦ τεθῆντος ζητήματος παρεπέμφθη εἰς ἐπιτροπὴν, συγκειμένην ἐκ τῶν κ. κ. Vulpian, Peter, Villemain, Léon Colin καὶ Gustave Lagneau, εἰσαγγητὴν. Ὁ κ. Lagneau ἀνέγνω τὴν πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν ἐκθεσίαν του, ἧς τὰ συμπεράσματα εἰσὶ σαφέστατα καὶ θὰ εὐαρεστηθῶσι βεβῶως τὴν Ἐταιρίαν κατὰ τῆς καταργήσεως τοῦ καπνοῦ.

Φρονούμεν, ὅτι δὲν στερεῖται ἐνδιαφέροντος ἡ γνώσις τῶν γεγονότων, ἐφ' ὧν ἡ τῆς Ἀκαδημίας ἐπιτροπὴ στηρίζει τὴν γνώμην αὐτῆς, ἄλλως δὲ ἡ ἐκθεσις τοῦ κ. Lagneau ἐστὶ λίαν μελετημένη καὶ πλήρης, ὡς τοιαύτη δὲ ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις εἶναι ἀξία ἀναλύσεως. Ἴσως οἱ καπνίζοντες ὠφελήθωσιν ἐξ αὐτῆς. Ἡ σημασία τοῦ καπνοῦ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ κατέστη μεγίστη, ἀδικαίετως κατακυριεύει ἡμᾶς, τροποποιεῖ τὰ ἡμέτερα ἦθη, μεταβάλλει τὰς ἐξείς ἡμῶν, ἐξασκεῖ δ' ἐπὶ τοῦ λαοῦ ἐπιρροὴν σπου-